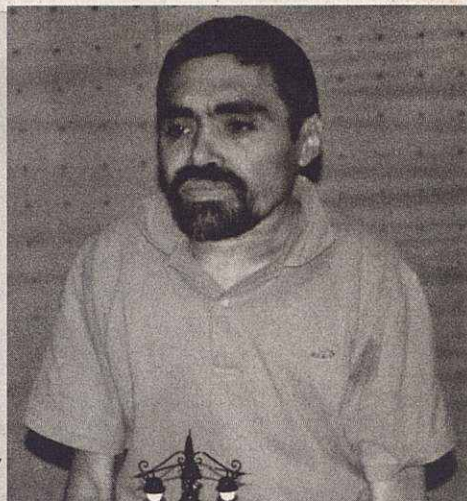

Ezequiel Martín

No és cap secret que m'apassiona Mollet del Vallès, que és aquí on vaig néixer i on he viscut tota la vida, tret de curts períodes en què per raons professionals m'he hagut de desplaçar a altres indrets. És el paisatge del meu aprenentatge i de l'amistat, és el paisatge de tots els meus records familiars. Mollet del Vallès és, per damunt de tot, el sentiment de sentir-se part d'un lloc, de formar part d'una comunitat. És aquí on he descobert que, més enllà dels llibres, de la Universitat, de l'estudi constant i rigorós, hi ha una escola de vida quotidiana que consisteix a conèixer a fons les persones, el seu entorn, els seus desitjos i somnis, els seus problemes, la força per resoldre'ls i —també— les febleses i misèries humanes. És un aprenentatge que dec als meus anys d'activitat al capdavant de l'Ajuntament. Anys irrepetibles i inoblidables. En l'aventura de transformar el paisatge urbà i les condicions de vida de les persones no he estat mai sola: milers de ciutadans i ciutadanes ho van fer possible amb el seu vot, qualificats professionals de l'Administració em van ensenyar a fer realitat els somnis en el marc d'unes lleis sovint massa estretes, i un munt de regidors i regidores dels diferents governs que vaig presidir m'hi van acompanyar. D'aquesta empresa comuna, l'Ezequiel Martín, malgrat el seu aspecte de fragilitat, va ser-ne sens dubte un dels grans puntals.

Tot i que els seus àmbits de treball van encaminar-se cap a la gestió econòmica o dels recursos humans, mai no va

"L'Ezequiel no marxarà mai perquè és a tots els racons de la ciutat que va ajudar a transformar"

perdre de vista la vessant humana que hi ha darrere d'un rebut d'impost municipal retornat per manca de recursos de la família a la qual anava destinat; mai va deixar que el dolor humà li fos indiferent; mai va defugir una responsabilitat perquè fos desagradable fer-hi front. Sabia molt bé que governar no és un camí de roses i que resoldre els conflictes és la principal funció de qui es posa al capdavant d'un municipi.

Li hauria agradat dedicar-se més a la cooperació internacional o a l'ensenyament, tasques que va exercir en algun període durant els setze anys que va estar al meu costat, i no obstant això accedia, atent sempre a les meves peticions i al bé comú de la ciutat, a desenvolupar feines més internes, menys vistoses, però fonamentals perquè es poguessin fer totes les altres.

Ara que ens ha deixat, ara que s'ha fet realitat el temor —que els seus familiars i amics sempre teníem i no ens atrevíem a comentar— que el seu camí fos més curt per la

malaltia amb la qual va néixer, vull dir amb veu alta i clara que la lliçó d'esforç quotidià i l'acceptació de la seva minusvalidesa el feien doblement humà.

El seu bon humor, la seva sensibilitat, la seva afició al món literari i a la música ens van amorosir tants moments difícils, ens van ajudar personalment tantes vegades, que per molts articles que escrigui mai no podré aconseguir ni una mínima aproximació a la figura d'aquesta gran persona que vaig tenir la sort de conèixer i que em va obsequiar amb la seva amistat.

Si les persones no se'n van mai del tot, si persisteixen en totes les coses que ens hi vinculen, l'Ezequiel no marxarà mai perquè és a tots els racons de la ciutat que va ajudar a transformar. Ara els seus ossos malformats ja no li fan mal; és el nostre cor el que ens dol per no haver-li sabut agrair prou en vida la seva generositat. ■

■ montserrat tura camafreita